

LANTOS REZSŐ (1927-1977)

(A megemlékezés a KÓTA újságban, 1977-ben jelent meg.)

Elvesztettük Lantos Rezsőt, egyik legkiválóbb Liszt-díjas kóruskarnagyunkat. Szélviharos februári délelőtt, a zuhanó légnyomás állította meg szívének dobogását. Szenvédés nélkül, az elalvás szelíd mosolyával hagyott itt bennünket.

Míg élt is, szelíden mosolygott, halkán beszélt. Kórusa mennydörgött helyette, és kórusa suttogetta el szívének legbensőbb titkait. Nem a látványos, színpadi gesztusok, hanem az összetartozás, az együttérzés varázslatában, a próbák felejthetetlen légkörében, a műért való aggodás bűvöletében forrtak egyé.

Művészi munkáját minden magyar kórusénekes ismerte és tisztelte. A Dugonics utca, a Gorkij fasor általános iskolásai (akkor kezdte pedagógus pályáját), az Állami Népi Együttes, a Magyar Rádió és Televízió Énekkara és mindenekfelett a KISZ Központi Kórus, amely alapító karnagyát vesztette el benne. Kis magyar falvak és Európa nagy kóruscentrumai ismerték meg általa a mi kórusművészetünket, Bartók, Kodály, Bárdos és a többiek, a régiek és a legmodernebbek alkotásait.

Elérte, amit kóruskarnagy elérhet: énekesei rajongtak érte. Egyéni előadói stílusa volt, a zeneszerzők bíztak benne, és sohasem csa-

latkoztak. Hazai és nemzetközi versenyek során vitte diadalra műveiket, meghatalmazott nagykövetük volt itthon és idegenben. Hatalmát nem a hivatal adta, hanem meleg embersége. Felesége művészetének is hű társa, őrhelyén helyettese, fia ott énekel a kórusban. Jelképei a nagyobb családnak, amelynek ő az atyja.

Temetésén három kórus búcsúzott tőle elszoruló torokkal, Palestrina és Purcell, Kodály és Bach műveivel. A Holland Kóruszövetség a legszebb holland virágok köntösébe öltöztette bánatát, hiszen ezen a nyáron is számított rá, vezénylésére és tanítására, a magyar kultúra üzenetére.

“Mikor megszülettél: felsírtál és körülöttem mindenki mosolygott. Él úgy, hogy ha eltávozol, mosolyogj, és körülöttem mindenki sírjon” - így szól a bölcs keleti mondas. Lantos Rezső így élt.

Vígaszunk azokban a sorokban lakik, amelyekkel a 25 éves Központi Kórust köszöntötte Bárdos Lajos:

“...és ha énekeltek, kimosolyognak az ibolyák, és ez a mosoly be-aranyozza az életet - tudtok énekelni mosolygó szkerccoval is, és tudjátok hirdetni a halálon is győztes életet.”

Lukin László